

Tredje særudgave om Grönings succes'er

Nummer 3, Rosenheim, først i oktober 1949

Grönings store dag

Åbning af det første kursted / Svar til modstanderne

Spillekasino blev kursted

Efter en længere pause fortsætter vi nu med rækken af "særudgaver" med den nyeste rapport fra Traberhof ved Rosenheim, det første Grönung-kursted. Vi ved, at hundredtusinde læsere med utålmodighed venter på fremkomsten af dette nummer, hvis numre i mellemtiden er blevet suppleret med folderen "... jeg fortsætter med at helbrede"¹. Med det foreliggende nummer bringer vi den første autentiske beretning om begyndelsen af ordnede behandlinger, der fra nu af er blevet mulig ved ejeren af Traberhof, hr. Harwarts generøse uselvskhed.

Trods den lovende begyndelse, beder vi indtrængende alle syge om, i egen interesse, at undlade flere henvendelser og formålsløse rejser til Rosenheim, til presse og radio giver nærmere besked om udlevering af behandlingskort gennem et kontor i München.

¹ Denne folder kan lastes ned under følgende Internetadresse: www.bruno-groening.stiftung.org/brocchueren

Denne bøn fra Gröning og Harwart, skyldes frem for alt de umulige forhold under den forrige uges nytteløse massefremstormen, der for alle implicerede kun har bragt sundhedsmæssige og økonomiske ulemper.

Hvileløst arbejde, vanskelige forhandlinger og løbende besigtigelse af nye kursteder, forsinker desværre stadig helbredelser i større omfang. Men alle, der venter hjælp og helbredelse fra hr. Gröning, vil vores korrespondent, der som den eneste repræsentant for pressen oplevede de indtryksfulde 20 timer mellem den 1. og 2. oktober i Grönings umiddelbar nærhed, bringe som et nyt bevis på denne store giver af helbredelsers ubrudte kraft. Vor reporter beretter:

"Kære læsere, lad mig kort strejfe hændelserne i anden halvdel af september, hvor Gröning, især i Frankfurt, kunne opnå store succes'er, og derefter 'forsvandt', til han på Traberhof den 24.-25. september overraskende blev budt stormende velkommen af nogle hundrede standhaftige.

Gröning bekendtgjorde så, at han indtil videre ikke ville helbrede, før de første kursteder sikrede en behandling under ordnede forhold. Han bad endnu engang mængden om fornuft og tålmodighed, og lovede, at han og hans medarbejdere nat og dag, gennem personlig besigtigelse og slidsomme forhandlinger, ville kontrollere de mange tilbud. Mange gange bliver der fra de ledende lægers side ved de tilbudte klinikker stillet betingelser, der mere svarede til en kontrol end et kammeratligt samarbejde; men meget ofte viser objektet sig allerede at være besat fra anden side, og kan slet ikke, eller kun i meget ringe grad, komme på tale som Gröning-kursteder. Men de fleste forhandlinger mislykkes på grund af uopfyldelige økonomiske betingelser, der på forhånd udelukker en kærlighedstjeneste til gunst for den nødlidende menneskehed.

Herefter tog en ung gejstlig fra en katolsk orden ordet, der på hjemvejen fra Lourdes i Altötting hørte om begivenhederne på Traberhof, og før sin tilbagerejse til Assisi (Italien), søgte og fandt helbredelse her. I begejstrede ord bekendte han sig til Grönings helbredelsesmetode, og også til dennes indstilling til Gud, og takkede denne "gudbenådede" mand for hans hjælp. Under virkningen af hans ord, fandt også i dag – som første gang for fire uger siden – mængden, der i mellemtiden igen var vokset til tusinde mennesker, sammen til en takkebøn og religiøse sange.

Officiel åbning

Om fredagen, den 30. september, opfyldte hr. Harwart nu sit løfte, idet han tømte den hidtidige spillesal på Traberhof, og flyttede den til Rosenheim. Dermed begyndte det første Gröning-kursted, som vi kunne indvarsle midt i september, at tage fast form. Allerede den følgende dag, lørdag den 1. oktober 1949, kan det betragtes som en milepæl for en ny, revolutionerende behandlingsepoke for Gröning.

*

Lørdag formiddag kører jeg til Traberhof, for at kunne være til stede ved Grönings ankomst. Ved denne lejlighed er det værd at nævne, at det tyske Gasolin AGs store tankstation, som i længere tid har været under opbygning, nu er gjort færdig. De mange bilister, der kommer fra alle dele af Tyskland, vil virkelig glæde sig over denne tankstation, der er udstyret med alle den moderne tekniks midler, og som står lige ved afkørslen fra hovedvejen til Traberhof.

Desuden er der ca. 500 m derfra, blevet stillet en overnatningsbarak op for ca. 80 personer, der allerede i flere uger har givet husly, især til husvilde syge.

Og nu befinder jeg mig igen på Traberhofs terræn. Ved de hundrede parkerede personbiler af alle størrelser, hastigt ilende mennesker, som i modsætning til de tidligere massebesøgende efterlader et næsten festligt indtryk, vidner allerede rent udvendigt om, at en anden atmosfære er fremherskende her i dag.

Endnu er antallet af nysgerrige og tilfældigt tilstedeværende ringe, da det i sidste ende drejer sig om inviterede gæster, der hidtil forgæves har måttet vente på Gröning i ugevis, og mest har lange rejser bag sig. Det kunne være godt hundrede personer, der i den smagfuldt indrettede sal, på bekvemme polstrede stole og sofaer, på borde, i ligge- og rullestole, fulde af spænding og utålmodighed, udmattede af rejseanstrengelserne, har imødeset den første officielle behandlingsdag. – Engler-Film-Produktionen benytter lejligheden til at fastholde denne mindeværdige dag på filmstrimlen for deres dokumentarfilm, der om kort tid vil blive vist, mens et lydband fastholder samtlige samtaler med de helsesøgende over en transportabel mikrofon.

Behandling af alvorlige tilfælde

Nu stråler de fire store Jupiterlampers projektørlys i salen, kameraet rettes mod indgangen, og så kommer Gröning, fulgt af sine velkendte medarbejdere. Efter en velkomsttale, hvor Gröning bekendtgør, at den store spillesal fra i dag af vil være et kursted, og at han her foreløbig en gang ugentlig vil foretage behandling på inviterede syge, begynder Gröning uden nogen som helst pause sit arbejde til kl. 18. Kun langsomt kommer han frem gennem den fulde sal, og gang på gang hindres han – trods flere opfordringer om ikke at stille spørgsmål eller fortælle sygehistorier – i en hurtigere afvikling af de til aften endnu ikke behandlede og utålmodige patienter.

Af de righoldige, til dels på film optagne talrige tilfælde, vil jeg først og fremmest tage tre ud, der fortjener at blive offentliggjort. I hr. Max Krakau fra Itzehoe-Holsten, lærte jeg en fin, ældre herre at kende, der var angrebet af en alvorlig rystelammelse, og endnu for tre dage siden ikke kunne gå uden hjælp fra andre. Han var en af de få heldige, som det lykkedes at møde Gröning i et hus i München, hvor den første behandling blev indledt. Og nu taler han efter kort behandling i mikrofonen:

”Jeg har været angrebet af en alvorlig sygdom fra jeg var 14 år, og hidtil har ingen læge kunnet bringe nævneværdig helbredelse og lettelse. Jeg var allerede efter hr. Gröning oppe i Holsten. Jeg var tidligere i Herford og i Heidelberg, men kom altid for sent. I 14 dage har jeg nu været hvileløst undervejs, i den faste vilje at træffe hr. Gröning, der alene kan bringe mig helbredelse. Sidste onsdag lykkedes det mig for første gang, og jeg forsikrer Dem, at jeg siden har været fri af mine frygtelige smerter, og at varmen, som jeg ikke har mærket i mange år, er kommet tilbage i alle lemmerne, at jeg endelig kan sove igen og har en god appetit. Når jeg trods alt dette stadig ryster, så ved jeg bestemt, at også dette til sidst, med hans og Guds hjælp, vil forsvinde.”

Nu går hr. Kr. nogle gange, iagttaget af kritiske øjne og indfanget af kameraet, uden noget besvær frem og tilbage. Godt nok viser rystelserne af arme og ben, at helbredelsen endnu ikke er fuldstændig – hvem ville vel forlange sådan noget efter få minutters behandling – dog bekendtgør øjenvidner allerede i dag en gennemgribende bedring.

Fuld af tillid

”Denne patient er et menneske, som ikke giver op og heller ikke fortvivler, så selv om han ikke første gang er blevet fuldt helbredt, har han ikke mistet troen som så mange andre”, siger Gröning nu, ”han vil bestemt nå sin fulde helbredelse i løbet af kort tid!” Og idet han instruerer alle andre tilstedeværende, fortsætter han: ”Giv mig herefter besked om enhver mærkbar bedring, og mærk konvolutten med ’helbredelsesberetning’, så de kan kendes fra alle de andre breve. Jeg ønsker Dem en rigtig hurtig og fuld helbredelse.”

Så vender kameraet og mikrofonen sig til en ung kvindelig patient, som i uger har været ”stamgæst” på Traberhof. Det er den 24-årige Renate Keiter, der er kommet fra Graz med kun tre dages opholdstilladelse. Fra sin tidligste barndom har hun på grund af børnelammelse været fængslet til rullestolen, og vil nu ikke vende hjem, før hun kan gøre det af egen kraft. Også hos hende kan der konstateres en mærkbar bedring i bevægelsen af benene og deres gennemblødning.

”Fordi De er kommet så langt borte fra, giver jeg Dem nu nogle kugler med til syge, som er værdige til at blive helbredt. Også Dem vil vi få i orden igen!”, var Grönings opmuntrende ord.

Kort før sin afrejse, fortalte fru Freida Martin fra Bad Gastein (Østrig) mig, at hun – selv efter resultatløs behandling af dr. med. Zeileis i Gallspach, Østrig (sønnen til den i mellemtiden afdøde heilpraktiker Zeileis), der ifølge forskellige pressemeddelelser dagligt behandler 3.000 patienter, (vi håber om kort tid at kunne bringe vore læser en mediciners særberetning om dette. Redaktionens anmærkning.) – gennem det

østrigske Illustrerte fik kendskab til Grönings virke. Nu satte hun alt ind på, at komme til Traberhof for at blive behandlet for sin alvorlige multiple sclerose. Hendes lammelse begyndte i benene, angreb i løbet af to måneder også hænderne, især den venstre arm, og gav ulidelige smerter. Siden i dag ved middagstid – forsikrer patienten – er alle smerter som blæst væk, og nu kan hun også igen bevæge den venstre arm. Hun er klippefast overbevist om, at hun efterhånden, ligesom den snigende sygdom greb hendes krop, også vil komme fri af den igen.

Med ordene "Hr. Gröning, vi takker Dem for, at De har givet os mulighed for at få et klart indtryk af, hvordan det var hos Dem tidligere, og hvordan det nu vil være i fremtiden. Vi håber for Dem, at rigtig mange syge gennem Dem vil finde helbredelse, og at vores dokumentarfilm vil bidrage til at overbevise de sidste skeptikere", tog optagerlederen af Engler-Filmselskabet afsked.

Ingen hypnose

Efter en længere pause sent om aftenen, mens salen delvist tømtes, kunne Gröning for anden gang hellige sig resten af de syge, de alvorligste tilfælde. Indledende understregede han kort: "Vi vil nu i ro foretage behandling af de øvrige patienter, og jeg beder Dem endnu engang, i Deres egen interesse, om ikke at stille spørgsmål, for jeg kommer til alle, og det De vil fortælle mig, ved jeg allerede. Så får De også det, De har brug for. Jeg står foran Dem som en transformator og fordeler strømmen, som De har brug for den. Derfor vil De mere eller mindre kraftigt mærke virkningen. Kroppen får varmende gennemblødt de syge steder, ofte sætter smerterne også forstærkede ind, og helbredelsen begynder. Når den ene eller den anden er rede til at modtage sundheden, så kan jeg ikke hindre det. Reguleringsmerterne træder så i kraft, og de syge steder bliver grebet af en kriblen og af en særlig varme."

Nu henvender han sig til en alvorligt lammet og helt hjælpeløs kvinde i rullestol, der er meget apatisk, alligevel bevirker Gröning en fuldstændig gennemblødning af hendes krop, der langsomt løftes op fra fødderne, over begge ben, underkroppen og op i armene. Snart begynder patienten at svede, den fulde reaktion er der, nu siger Gröning: "Løft engang den højre arm!" Men det bliver ved et let forsagt forsøg, da denne kvinde ikke kan frembringe den fornødne viljekraft til at ryste den årelange lammelse af sine lemmer bort. Hun er for forkrampet. Tilfældet bliver noteret til fortsat behandling.

Men straks efter formår helbrederen, om også under vanskeligheder i begyndelsen, at formidle et mærkbart stød i sin helbredende kunst til en anden kvinde med forfærdelige forvridninger af hænder og fødder (muskelatrofi), der ytrede sig i en livlig bevægelsesmulighed af lemmerne.

En stor succes

I mellemtiden holder jeg mig i nærheden af en alvorligt syg, som man havde lagt på den ene langvægs sofa under et prægtigt billede af Chiemseen.

Fru Liesel Looschelders, f. 28. dec. 1914 i Gut Löhe ved Frielingsdorf i Köln-distriktet, som det handler om her, var gennem ca. ti år lidende af en sjælden sygdom, som man kalder Bekhterews sygdom. Denne snigende og frygteligt smertefulde sygdom skyldes mest en kronisk betændelse af leddene i rygsøjlen, og fører i årenes løb til en fuldkommen stivhed af denne, der for det meste også trækker hals- og skulderparti med sig, og for det meste også andre lidelser.

På puderne foran mig ligger en dødbleg, mager ung kvinde. Hendes blodløse ansigt og hænder syntes gennemsigtige. Pludselig forlanger hun at sidde op, hvad der kun med vanskelighed lykkes, et udtryk for vilje, der alene allerede vækker hendes ledsagers beundring. Hun siger, at det kribler voldsomt i fødderne. Og nu kommer Gröning hen til hende. Han må gå dybt ned på knæ for at kunne se patienten i ansigtet, for nakkestivheden trykker hendes hage næsten ned på brystet, armene ligger kraftsløse og stive på knæene, de magre hænder omklamrer den bekendte Gröningske stanniolkugle.

Nu udspinder der sig – forkortet – følgende ordveksling: "Vil De ikke godt løfte Deres hoved, unge kvinde?" – "Gerne, men det kan jeg jo ikke, i syv år har jeg ikke mere kunnet det." – "Det skulle De ikke sige, deres nakke 'var' stiv! Og hvad mærker De nu?" – "Det trækker op ad ryggen, det gør meget ondt i nakken." – Gr.: "Vis mig lige stedet!" – "Jeg kan jo ikke, hr. Gröning. I flere år har jeg ikke kunne løfte armen." – Og nu begynder det usandsynlige. "Knyt dog hånden engang, og løft så armen, sådan, men højere, stadigt højere, jeg siger Dem, det lader sig gøre. Prøv bare!" – Og virkelig. Først rykvist, så langsommere, tøvende først, hele tiden kraftløst faldende tilbage. Så løfter fru L under opbydelsen af alle kræfter centimetervist armen. Til sidst må hver millimeter tilkæmpes, og nu den samme proces til venstre. Og så har hun allerede bredt begge arme ud, nu bøjer hun allerede nakken, og for første gang i otte år mærker hun sit hårs nakkeknude.

"Nu giver jeg Dem en af mine åndelige 'sprøjter'" (sådan kalder Gröning sine psykoterapeutiske behandlinger), som vil gøre Dem i stand til endnu mere!" siger Gröning nu tilfreds under de tilstedeværendes lydløse stilhed. Straks efter begynder patienten forsigtigt at løfte hagen fra brystet; hendes nedefra tvungne blik bliver mere vandret, straks efter råber hun lykkeligt: "Åh, jeg kan jo næsten løfte hovedet op, jeg kan pludseligt igen se rigtigt ind i mængden, og dreje kan jeg det også, mit hoved!" "Så, og nu får De den anden 'sprøjte'!", hvorpå fru L. lettet trækker vejret igennem, og af egen drift med helt oprejst overkrop selv trækker sin dragtjakke af, og reder håret fra panden og om i nakken.

Hun tager nu gerne imod den nødvendige tredje smerteløse "sprøjte", så giver hun den ledsagende søster hånden, og taler under almindeligt bifald til de omkringstående.

de: "Jeg kan virkelig igen kyle rundt med armene, jeg mærker overhovedet intet mere!"

Og hun bevægede skuldrene som ethvert normalt menneske. Dybt rystet over det netop oplevede "mirakel", tørrer mange glædestårerne bort, mens søstrene lykkelige omfavnede hinanden.

Efter en styrkende cigaretpause, begynder Gröning igen at give patienten resten af hendes fysiske bevægelighed tilbage. Han stryger hende i ca. 10 centimeters afstand over de viljeløse knæ, over de følelsesløse ben og over det forkrampede bækket. Da sker fortsættelsen af helbredelsen. Damen løfter sig fra puderne, endnu sitrende står hun efter lange år uden hjælp på fødderne, nu forsøgsvis endda på den højre fod, og bøjer under hørlig "knagen" knæleddet, så det venstre knæ. Hun smider bogstavelig talt lammelsen fra benene, og begynder at gå på kryds og tværs gennem salen med de forbavsede, rystede mennesker – Også øjenlidelsen, en sekundær følge af den alvorlige sygdom, bliver endnu hurtigt delvist helbredt, idet Gröning fra bagehovedet til de syge øjne gør sine markante, strygende håndbevægelser, og så hurtigt trækker hånden væk fra øjnene.

De som har set fru L om middagen, kender hende knap nok igen efter ca. halvanden times behandling. I syv år havde hun ikke kunnet gå rigtigt, og i otte år kunne hun ikke mere løfte armene, i fem år måtte hun se omverdenen fra det sænkede hoveds og den stive nakkes perspektiv, og i lige så lang tid var hendes syn uklart. Og nu går hun næsten som et sundt menneske, nu cirkulerer hun sig med arme og ben, nu kan hun igen oprejst, og glad se sine medmennesker i øjnene og tage del i livets glæder. Et sidste spørgsmål tillader den helbredte sig: "Hr. Gröning, lægerne siger altid, at jeg skal holde en streng diæt. Er det stadig nødvendigt?"

Uhelbredelig for lægerne

Og Gröning svarede hende: "Når lægerne ikke kunne gøre Dem bevægelig, så bør de heller ikke forbyde Dem at spise noget. De kan spise, hvad Deres krop forlanger!"

"Jeg er ovenud lykkelig, det lykkeligste menneske på jorden! Hr. Gröning, hvordan kan jeg takke Dem for alt dette?" stammer den rørte unge kvinde under tårer. "Tak ikke mig – tak De Vorherre, og bliv ved med at være så god, som De hidtil har været, god mod alle mennesker De møder, så vil De om kort tid igen være den gamle, som De var for ti år siden!"

Først nu synker den ovenud lykkelige, omringet af gratulanter, udmattet om på puderne, og viser os en omfangsrig lægelig beretning om hele sygdomsforløbet fra første dag, underskrevet af den kendte videnskabsmand, professor Slaug-Achen, hvis kardinalpunkt i begyndelsesstadiet var en hjælpeløs råden, og til sidst var uhelbredeligheden.

Mit spørgende blik om årsagen til sådan en spontan helbredelse, besvarer Gröning med følgende ord: "Ser De, denne natlige ro, denne stilhed, hvor ingen forstyrrer mig, lader mig koncentrere mig stærkere, og gør mig i stand til at klare dette. Men uroen, menneskenes evige forstyrrende spørgsmål fra i eftermiddags, forhindrede enhver indre forbindelse til de hjælpsøgende. I de næste uger vil jeg bringe Dem nogle helt andre beviser for min helbredende kraft."

*

Og så står Gröning foran det andet tilfælde af Bechterews sygdom, denne gang i begyndelsesstadiet. Også fru Agnes Bischoff fra Pforzheim, Kirchenstraße 79, håbede med rette på hjælp og helbredelse her. Det varer virkelig ikke længe, før også denne dame, hvor for 16 år siden en tung broncestatue ved gulv rengøring faldt direkte ned på rygsøjlen (endnu i dag husker hun, trods påfølgende bevidstløshed, den stikkende smerte fra hoved til fodsål), mærker en reaktion. I tre år har hun ikke mere kunnet dreje og bøje sit hoved, og naturligvis heller ikke halsen: "Og nu kan jeg gøre det igen, ligesom De, hr. Gröning! Endog den kendte specialist dr. Ohly-Heidelberg kunne hverken love eller skaffe mig helbredelse."

I søndagens morgengry helliger han sig endnu et særlig vanskeligt tilfælde, den kendte forsvarsadvokat dr. B., der blev meget kendt i Nürnbergs krigsforbryderprocesser.

For et år siden fik patienten et fuldstændigt nervesammenbrud, og er siden vanskelig at få forbindelse med, er selv talehæmmet, og i det rent ydre næppe genkendelig mere efter optagelserne i hans bedste, mest succesrige år. Så meget mere vanskeligt er det her at få den indre kontakt med den syge, som er den første betingelse for en behandling. Gröning fastslog i sin diagnose, at især hovednerverne ikke var til at få kontakt med, da de stort set var svækkede, og først måtte belives igen.

Også her giver Gröning tre af sine tankemæssige "sprøjter", og lover, at efter tre dage vil der indtræde en væsentlig forandring i dr. B.s befindende. "I dag vil han være særligt træt, men i morgen vil der kunne konstateres en kraftig gennemblødning, der også beliver hans nervecentre, hvorunder han vil svede mere end sædvanligt. Beklemtheden og tilbageholdenheden overfor hans omgivelser vil efterhånden vige, og på den tredje dag vil det fra navleområdet, hvor sygdommen har sit sæde, arbejde voldsomt og trække op til strubehovedet. En kvælningsfornemmelse i halsen vil forberede en ende på talehæmningen."

Under den ca. en time lange behandling (med lange afbrydelser) var det tydeligt at se, at den tidligere meget apatiske patient, var blevet væsentligt mere tilgængelig og friere, og upåklageligt reagerede på forskellige spørgsmål. Han talte også allerede til sidst, og selv om det var lavt og lidt, så dog forståeligt for enhver, og uden nogen hæmning.

Det var den sidste patient, der på denne mindeværdige dag blev behandlet af Gröning.

Kort før kl. 6 forlader Gröning efter 20 timers anstrengende arbejde den tidligere spillelesal, der nu formodentligt hver uge skal tjene som ambulans behandlingsrum. Allerede efter en kort hvilepause, forlader hans værtsfolks store rallyvogn Tysklands første kursted, for at bringe Gröning og hans medarbejdere til Tegernseer Tal, hvor forhandlingerne om åbningen af et nyt kursted skal finde sted.

A. Stecher

Gröning til sine modstandere

"Münchner Merkur" stiller os venligst et brev fra Gröning til rådighed, som vi her bringer en kopi af.

"Da jeg den 13. september for en kort tid trak mig tilbage fra offentligheden for at bringe masseforsamlingerne af syge i opløsning, der havde dannet sig overalt om mig, var jeg klar over, at mine modstandere ville udnytte denne frist til et angreb på min person og den gode sag, som jeg tjener. I avisopsatser og i et flyveblad², hvor formanden for landslægeforeningen, dr. Weiler, hævder sin private mening, er disse angreb i mellemtiden fulgt efter. Omfanget af masseforsamlingen af lidende, som forskrækkede mig selv, kan jeg nu godt nok ikke gøres ansvarlig for. Han drager derimod den logiske slutning, hvor forbavsende stor den personkreds er, som den officielle lægevidenskab med traditionelle midler åbenbart ikke har kunnet helbrede. Fordi jeg imidlertid så, at i disse uoverskuelige forsamlinger havde det voldsomme pres efter sundhed ført til fænomener, som næsten havde umuliggjort de syges indre forberedelse til helbredelsen – så har jeg (flere dage før de nævnte angreb fremkom), besluttet mig til ikke for øjeblikket at tale for store forsamlinger. Jeg beder alle mine venner om at afstå fra at danne store forsamlinger og at vente på mig i timevis, ja i dagevis. Jeg måtte skuffe Dem, fordi min næste bekymring må være at løse opgaven, gennem oprettelsen af kursteder at bringe udøvelsen af mit helbredende virke under ordnede forhold, som kan kontrolleres.

Ved for- og efterundersøgelser af læger, der er villige til uegennyttigt at samarbejde med mig, bliver der lejlighed til klart at fastslå, hvilke sygdomme jeg kan helbrede, og hr. dr. Weiler slipper da for at bryde sit hoved med dette problem, baseret på et mere end flygtigt bekendtskab. Undersøgelsesresultaterne vil jeg gøre tilgængelige for offentligheden, men ikke dr. Weiler.

Jeg ser ingen grund til at debattere min religiøse indstilling med hr. dr. Weiler. Jeg har allerede offentligt afvist at sammenligne mine helbredelser med underne fra Lourdes. Mine helbredelser beror alene på en kraft, der ligger indenfor naturens gud-

² Under overskriften "Grönings storhedsvanvid" lod dr. Karl Weiler, formand for det bayriske landslægeråd, midt i september 1949 en brochure udbrede, der indeholdt talrige personlige angreb på Bruno Gröning

dommelige orden, og ikke på en gennembrydning af naturlovene. Man bør heller ikke tale om dem som mirakler, fordi man efter videnskabens nuværende stadi ikke, eller kun vanskeligt, kan forklare dem.

Hvis formanden for landslægeforeningen skulle mene, at han kan tale for sin stands organisation, så tager han fejl. Jeg må beskytte lægerne, som i stadig større antal frivilligt indleder samarbejdet med mig, mod anklagen for, at deres interesse for nye erkendelser ligestilles med hr. dr. Weiler. Jeg har aldrig været lægernes fjende, og vil heller aldrig blive det. Samarbejdet med de læger, der tager deres ansvarsfulde arbejde som et kald, og hvileløst søger efter alle muligheder som lover deres syge helbredelse, er for mig en alvorlig sag, og de har også overalt, hvor de rene hjerter var opnået, de bedste resultater i vor tid. Hvem der med misundelse og forudindtagethed og uden modbevis, frakender mig helbredelsesmuligheden, hvis kendsgerning jeg er nøje klar over, skal ikke undre sig over min afvisning.

Mine venner og mine modstandere vil efter en kort tid – uafhængig af tro eller tvivl – kunne få et klart billede over mine helbredelser, som intet flyveblad mere kan udslette. Også tvivlerne – og netop de medicinsk uddannede – vil derved kunne nå til forståelse af, i hvilken grad troen på Gud, og livets harmoni med hans love, er fundamentet for den sjælelige, og dermed også den første forudsætning for den fysiske sundhed.”

Kilde:

Hans Bentzinger (Hrsg.): Zeitung-Blitz (Rosenheim 1949) Nr. 3, oktober